

Las Palmase park.

Ümbermaailmareisi vahekokkuvõte

Jõuluaeg on taas käes ning aastavahetuski pole enam mägede taga. Aasta lõpp on tavaliselt möödunud kokkuvõtete tegemise ning uueks aastaks lubaduste andmise aeg.

TEKST JA PILDID **Kariina Tšursin**
ja **Margus Sootla**

Punta del Diablos.

Rahvusvaheline seltskond infot vahetamas.

Mie taustsüsteemis voolab aeg pisut teisiti - alles see oli, kui kodumaa tolmu saabastelt pühkisime ning võõrale kontinendile pörutasime. Suurem osa seiklustest ootab meid alles ees.

Oleks justkui vara midagi kokku võtta, kuid samas ei ole ka. On ju selja taha jäänud 14 000 kilomeetri jooksul juhtunud nii mõndagi, mis paneb sõna "plaan" kuuldus õlgu kehitama. Ei olnud meil ju plaanis jõuda Brasiilia idarannikul olevasse Salvadori, kuni ühel hetkel olime juba teel sinna - vaatamata sellele, et olime jõudnud lõhkuda tsikli tagumise amortisaatori ning et videokaamera lakkas töötamast. Kõik viitas juskui sellele, et me ei ole määratud sellesse

Vaade Kariina ja Marguse hotellitoa aknast Campinase kesklinnas.

pärast 14 000 kilomeetrit

linna jõudma. Veel hiljem, kolmkümmend kilomeetrit enne Salvadori pidime tiheda liiklusega teel äärepealt käpuli käima, kui mulgustatud tagarehv otsustas veljelt maha tulla, kuid lõpuks jõudsime siiski kohale.

Ei saa öelda, et neli ööd vaaraosipelgatega hotellis amortisaatori tihendit oodata oleks olnud väga põnev. Või et rehvi parandamine, endal näpud verised, oleks olnud meie ekspeditsiooni tipphetk. Kuid ometi tuleb tõdeda, et sellised vahejuhtumid käivad asja juurde. Kui hästi järele mõelda, siis ilma nendeta poleks matkamine enam see, sest mis mõtet oleks minna maailma avastama, kui maailm oleks täpselt ja ainult selline, nagu sellest kirjutavad raamatud ning räägivad uudised - selle nägemine

ei annaks ju midagi juurde. Eredaimad mälestused jäävad sageli ootamatust, ette planeerimata asjade käigust ja sündmustest, olgu negatiivsetest või positiivsetest. Poleks amortisaator üles öelnud, poleks me sattunud meeleolukale provintsilinna karaokeõhtule baaris nimega "Garaaz". Poleks me katkise rehvi teele jäänud, poleks me saanud tõestust kohalike abivalmidusest, mis ei sõltu sellest, kas sa räägid nendega ühist keelt või mitte. Positiivsematest elamustest meenub eredalt Rio de Janeiro - me ei oodanud sellest linnast midagi erilist, kuid seda suurem oli meie üllatus, kui avastasime eest midagi hämmastavat, mida on raske sõnadessegi panna.

Meie järgmise aasta plaan näeb ette

jõudmist Austraaliasse. Kui sellele praegu mõtleme, kangastub vaid ähmane miraaž - enne seda on ju näha veel nii palju ning juhtub kindlasti nii mõndagi. Väldime ka liiga kaugete plaanide tegemist, sest senine kogemus näitab, et need muutuvad. Siiski tahaks osa saada järgmisel aastal esmakordselt Lõuna-Ameerikas aset leidvast Dakari rallist, imetleda Uyuni soolajärve maagilist ilu Boliivias, näha ära maailma veerikkaim jõgi Amazonas, läbida eriti korrumpeerunud piiriametnike poolest tuntud Kesk-Ameerika riigid, sõita Põhja-Ameerika läänerrannikult idarannikule...

Jääme põnevusega uut aastat ootama!

Margus ja Kariina alustasid oma reisi 2. oktoobril Paldiski sadamast. Jälgi ümbermaailmarändurite seiklusi www.yhelteljel.ee

